

UIT DE PRAKTIJK

NOGMAALS EUGENOL-ZINKOXYD.

Na het lezen van het artikel van coll. B. over bovengenoemd onderwerp in het Tijdschrift voor Tandheelkunde Januari 1929, heb ik zoowel het *niet*-hardwordende als het *wel*-hardwordende Zinkoxyd met verdund zwavelzuur onderzocht.

Beide vertoonden koolzuurontwikkeling, vrijwel in even sterke mate.

Dit was ook wel te verwachten daar beide soorten Zinkoxyd aan de lucht blootgesteld werden bewaard.

Toch was er een opvallend verschil.

Het niet-hardwordende Zinkoxyd loste *volkomen helder* in het zwavelzuur op, het wel-hardwordende Zinkoxyd daarentegen vertoonde na oplossing *een lichte opalesceerende troebeling*, duidelijk waar te nemen wanneer men de reageerbuis voor een donkeren achtergrond hield. Hier werd dus waarschijnlijk behalve het oplosbare Zinksulfaat een onoplosbaar sulfaat gevormd.

Ik heb dit Zinkoxyd scheikundig laten onderzoeken en bleek de troebeling te worden veroorzaakt door calcium sulfaat.

Waaruit dus volgt dat men met eugenol een hard cement krijgt: 1e. met Zinkoxyd dat *geen* basisch zinkcarbonaat bevat.

2e. met Zinkoxyd dat *wel* basisch zinkcarbonaat bevat, maar tevens verontreinigd is met sporen van een of meer andere zouten.

H. NIEMEIJER.

Arnhem, Januari 1929.